

γοργοπαιγνιδιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γοργουπαιγνιδιάρης Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. παιγνιδιάρης.

Ὁ εὐκίνητος, ὁ ταχύς: Ὑ. Ἀσμ.

Πειός εἶμι μαῦρους γλήγουρους καὶ γοργουπαιγνιδιάρης ἰννιά 'μροῦ πονροπατηθὰ νὰ πάη 'ς ἓνα γιόμα; (μαῦρους=μαῦρος ἵππος) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

γοργοπαίδι τό, Ὑπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. παῖδι.

Μόνον εἰς καθαρογλῶσσ.:.

Πάει 'ς τὸν γοργόλογγο, | νὰ μάση γοργολάχανα, νὰ φᾶν' τὰ γοργοπαῖδια του.

γοργοπαίξιμο τό, Α. Καρχαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 55 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. παίξιμο.

Ἡ ταχεῖα, ἡ ζωηρὰ παιδιὰ: Ὑβλεπα ἐκεῖνο τὸ γοργοπαίξιμο.

γοργοπαίρνω Σῶρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

Λαμβάνω, παίρνω ταχέως: Ὑ. Ἀσμ.

Θέ μου, καὶ γοργοπάρε τη τούτη τὴ γρά 'πό ' βρός μου.

γοργοπαντρεύω ἐνιαχ. γοργοπαδρεύω Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) γοργουπαντρεύου Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. παντρεύω.

Μόνον ὡς μέσ., νυμφεύομαι ταχέως, εἰς νεαρὰν ἡλικίαν Κρήτ. (Μαλάκ.) κ.ά.: Γνωμ. Ὅπως γοργοφάη καὶ γοργοπαδρευτῇ δὲν δὲ μεταγνώθει. Συνών. μικροπαντρεύομαι. β) Εἰς τὴν μετοχ. παρακ. θηλ. γέν., ἡ νεό-νυμφος Μακεδ. (Πάγγ.): Ὑ. Ἀσμ.

Κάθιτι μιὰ κακόχηρα, μιὰ γοργουπαντρεμένη.

γοργοπαραχώνω ἐνιαχ. Μετοχ. γοργουπαραχουμένους Ὑπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. παραχώνω.

Ταχέως, προώρως χώνω τινὰ εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τοῦ γοργουπαραχουμένου! (ἀρά) αὐτὸ πού εἶθε νὰ ταφῇ, νὰ ἀποθάνῃ ταχέως) Ὑπ. (Ζαγόρ.)

γοργόπατα ἐπίρρ. Γ. Ψυχάρ., Ὅνειρ. Γιαννίρ., 151.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοργοπάτης.

Διὰ ταχέως βαδίσματος: Ὑχαρὰ δὲ μᾶς παρακολουθοῦσε πρὸ γοργόπατα ἀπὸ τὴ λύπη.

γοργοπάτημα τό, Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 72 Χ. Χρηστοβασ., Διαγων., 39.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. πάτημα.

Ὁ ταχύς βηματισμός ἐνθ' ἄν.: Τὸ γοργοπάτημα τοῦ μοναριοῦ τοῦ μεγαλώνει τὸν πόνο Χ. Χρηστοβασ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Σκυφτὸ ἓνα τρεμονάξιμο 'ς τὸ κρύφιο μονοπάτι ἢ στέρνιο γοργοπάτημα 'ς τὸ δρόμο τὸν πλατύ; Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γοργοπατοῦσα ἐπίθ. θηλ. Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξιδ., 56.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοργοπάτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ.

Ἡ ταχέως βαδίζουσα, ἡ ταχεῖα ὡς πρὸς τὸ βάδισμα: Πρόσμενα νὰ σ' ἀνταμώσω σὲ κανένα γύρισμα τοῦ δρόμου, γοργοπατοῦσα καὶ φανούσιμη ἔτσι πού σὲ ἤξερα τότε.

γοργοπατῶ Α. Κρήτ. Ὑπ. Πελοπ. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Βαδίζω διὰ ταχέως βαδίσματος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Γοργοπατῶ τσι σαράδα χρόνους (συντόμως θὰ εἰσέλθω, θὰ πατήσω εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας) Α. Κρήτ. || Ὑ. Ἀσμ.

Γοργοπατῶ καὶ φθάνω τὴν καὶ γλυκοχαιρετῶ τὴν Ὑπ.

γοργοπεθαίνω Πελοπ. (Γαργαλ. κ.ά.) γοργοποθαίνω Κρήτ. γοργαποθαίνω Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πεθαίνω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. ἀποθαίνω.

Ταχέως ἀποθνήσκω ἐνθ' ἄν.: Ὁ Θεὸς νὰ μ' ἀξιώσει νὰ γοργαποθάνω, νὰ μὴ δῶ τὴ κατιδίᾳ σας (=κατάντια σας) Κρήτ. (Κίσ.) || Ὑ. Ἀσμ.

Ὁ κάτω κόσμος νὰ 'τονε ὥσαν καὶ τὸν ἀπάνω, ἤθελε νὰ παρακαλῶ νὰ 'χε γοργοπεθάνω Κρήτ.

γοργοπέθαντος ἐπίθ. L. Roussel, Grammaire, 333.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοπεθαίνω.

Ὁ λίαν προσεχῶς, γοργά μέλλον νὰ ἀποθάνῃ, ὁ μελλοθάνατος.

γοργοπέραςμα τό, Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 1 Π. Βλαστ. Ἀργώ, 17 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. πέραςμα.

Τὸ γοργὸν πέραςμα, ἡ ταχεῖα διέλευσις, διάβασις ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Καὶ τ' ἄγαλμα 'ς τὰ σκύβαλα κ' ἐμὲ 'ς τὴν ἐξορία καὶ πρὸς τὰ ξένα τραύηξα τὸ γοργοπέραςμά μου Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Πά 'ς τὴ θλιμμένη συλλογὴ τῆς κουρασμένης Ρώμης, πάνω ἀπ' τὸ γοργοπέραςμα Νουμάδων καὶ Αὐγουστιλῶν Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γοργοπέραστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοπερνῶ.

1) Ὁ ταχέως διερχόμενος ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ εὐκίνητος Λεξ. Πρω.

γοργοπερνῶ Κρήτ. (Μαλάκ.) — Α. Προβελ., Ποιήμ. Διπλ. ζωή, 105 Γ. Βλαχογιάνν., Μεγάλ. χρόν., 86 Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην², 112 Γ. Ξενοπ. Λάουρ., 53 Σ. Σκίπ., Καλβ. μέτρ., 67 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. γοργοπερνῶ Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. περνῶ.

Μετβ. καὶ ἀμτβ., ταχέως διέρχομαι, παρέρχομαι ἐνθ' ἄν.: Ἐγοργοπέρασε το καλοκαίρι καὶ δὲ δὲ καταλάβαμε Κρήτ. (Μαλάκ.) Ἀλεθε τοὺς μῆνες τοὺς ἀργοὺς καὶ κάμε νὰ γοργοπερνᾶνε Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. Ἦταν ὁ ξάδερφός της πού ἔσκυψε καὶ τῆς πέταξε αὐτὴ τὴ μομφή, τὴ στιγμὴ πού γοργοπερνοῦσε ἀπὸ κοντά του Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Πλήθος αἰώνων πῆγε, γοργοπέρασε,
τίποτ' ἐδῶ, νομίζεις, δὲν ἐπέρασε

Α. Προβελ., ἐνθ' ἄν.

Κι ἀπάνω ἐκεῖ, μέρες, αὐγές, νυχτιές καὶ μεσημέρια
γοργοπερνώντας, τὰ ἔβλεπαν γλυκοζευγαρωμένα

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γοργοδείβαίνω.

γοργοπετοῦσα ἐπίθ. θηλ. Σ. Σκίπ., Ἀπέθαντ., 37.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοργόπετης καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -οῦσα, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37
(1925), 180 κ.έξ..

Ἡ ταχέως πετώσα: Ποίημ.

Καὶ σὰν ψαλιδοφτέρουγη | γοργοπετοῦσα χελιδόνα
ὅσο νὰ πῶ τὸ πέντε, βρίσκεται | 'ς τὸ πλάγι μου ἢ γορ-
γόνα

γοργοπετῶ Α. Προβελ., Ποίημ. Διπλ. ζώη, 151 Φ.
Πανᾶ, Λυρικ., 149.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πετῶ.

1) Πετῶ ταχέως Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Γοργοπετᾶνε γερανοί, κ' ἐγὼ χαμωγυρμένος
'ς τὸ βράχο, πού ὁ Ἴβυκος ἐστάθη μιὰ φορὰ.

2) Μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀνεμομύλου, ταχέως περιστρέφομαι Α.
Προβελ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Καὶ γοργοπετᾶ | μὲ παννιὰ ἀπλωτὰ
τῶν φτωχῶν ὁ φίλος (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος).

γοργοπέφτω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 398.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πέφτω.

Ταχέως πίπτω: Ποίημ.

Καθὼς ὅταν φλογισμένο | γοργοπέση ἀστροπελέκι
σὲ πλατάνι ὀλανθισμένο.

γοργοπηδοῦσα ἡ, ἐπίθ. θηλ. Δ. Σάρρ., Σοφοκλ. Ἀν-
τιγ., 140.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοργόπηδης καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -οῦσα, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθην-
νᾶ 37 (1925), 180 κ.έξ..

Ἡ ταχέως πηδῶσα: Ποίημ.

Κόρη τοῦ Βοριᾶ, ἡ γοργοπηδοῦσα
σὰν τ' ἄλλογο 'ς τ' ὀρθόβατο βουνό
τῶν θεῶν ἢ θυγατέρα ἢ Κλεοπάτρα.

γοργοπηδῶ Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 402.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πηδῶ.

Ταχέως πηδῶ: Ποίημ.

Μάννα φωνάζει, κι ἄλλη μιὰ γοργοπηδώντας θύρα
βλέπει τὴ μάννα καταγῆς χλωμὴ καὶ ξαπλωμένη.

γοργόπιττα ἡ, ἐνιαχ. γοργόπ'ττα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. πίττα.

Ἄρτος πεπλατυσμένος καὶ λεπτὸς καί, ἐπομένως, ταχέως
ψηνόμενος. Συνών. γοργόπλαστο (εἰς λ. γοργό-
πλαστος), κουλούρα, λαγάνα, μπροστο-
κουλούρα, μπροστοκούλουρο, μπροστο-
φούρνι, πεταστή, πλαστό, πρόπιττο,
προφούρνι, προφταστούρα, ραδινή, τριμ-
μάδα, φλαγούνα, φουρνόπιττα.

γοργοπλαγιάζω Ν. Ἑστ. 24 (1938), 37.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πλαγιάζω.

Ταχέως πλαγιάζω, κατακλίνομαι, ἐξαπλοῦμαι: Ποίημ.

Τί θάμα χάσμα, σὰ γοργοπλαγιάζει
γυμνόστηθη — τριγύρω δὲ ἄνω-κάτω
στριφογυρνώντας, μὲ φιλὶ φλογᾶτο.

γοργόπλαστος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γοργόπλαστο Θράκ.
(Αὐδῆμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γοργός καὶ πλαστός.

Ἄρτος πεπλατυσμένος, πλατυνόμενος πρὸ τῆς ζυμώσεως
τοῦ ὄλου φυράματος, κατὰ λάθος ἢ σκοπίμως, προφανῶς διὰ
νὰ ψηθῇ ταχέως ἐνθ' ἄν.: Τὸ ψωμί ἔγινε γοργόπλαστο.
Θράκ. (Αὐδῆμ.) Πβ. γοργόπιττα. Συνών. λειψα-
νάβατη (εἰς λ. λειψανάβατος), λειψὸ (εἰς
λ. λειψός).

γοργοπλέκω Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πλέκω.

Γοργά, ταχέως πλέκω ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τεχνήτρα τ' ἀραχνόφαντο μαγνάδι
ἢ νύχτα γοργοπλέκει 'ς τὴ σιγὴ
Λεξ. Δημητρ. Ἀντίθ. ἀργοπλέκω.

γοργοπνέω Α. Μαβίλ. εἰς Ν. Ἑστ. 15 (1934), 1068.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πνέω.

Πνέω μετὰ ταχύτητος: Κάτι σκοποὶ νεραϊδένιοι γοργο-
πνένε περνώντας ἀπιαστοὶ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου.

γοργοπνίγω ἐνιαχ. γογουγοπνίγου Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πνίγω.

Πνίγω γοργά, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Νὰ σὶ γογουγοπνίξῃ
τοῦ γαῖμα! (ἀρά: γρήγορα νὰ σὲ ἰδῶ σφαγμένον). Σαμοθρ.

γοργοπόδαρος ἐπίθ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ.
Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)
— Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή², 179 Δ. Σάρρ., Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ., 10
Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 18 Γ. Δροσίν., Ἡμερολ. Μεγάλ.
Ἑλλάδ. 1923, σ. 462 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γοργοπόδαρος. Βλ. Διηγ. Παι-
διόφρ. στ. 45 (ἐκδ. Wagner, σ. 142) «ἐβλασαν οὖν διαλαλητὴν
λαγὸν τὸν μεγάλοπτην | ὡς γοργοπόδαρον, ταχύν, ἵνα συν-
ᾶξῃ πάντας».

Ὁ ταχὺς τοὺς πόδας ἐνθ' ἄν.: Βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας
σὰ μυστικὸς ἀντίλαλος καμμιᾶς γοργοπόδαρης δυστυχίας
Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Σκαρφαλώνουνε τὰ βουνὰ γοργοπόδαροι
Α. Ἐφταλ., ἐνθ' ἄν. || Ἰ. Ἀσμ.

Κι ὁ γοργοπόδαρος λαγός 'ς τ' ἀφτὶ τῆς κουβεντιάζει
Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.

Ἀπὸ βοριὰ τὸ μαῦρο τ' ἄλλογο
καὶ τ' ἄσπρο τ' ἄλλογο ἀπὸ νότο,
σὰν πεῖθ' θὰ φτάσῃ γοργοπόδαρο
'ς τὴ σφαλιστὴ τὴν πόρτα πρώτο;

Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν.

Εἶδα τὸ γοργοπόδαρο κ' ἰσάνεμο Ἀχιλλέα
τ' ἀνάθρεμμα τοῦ Χείρωνα, τῆς Θέτιδας τὴ γέννα
Δ. Σάρρ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Διηγ. Παιδιόφρ.,
ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλαφροπάτης 2, ἀλαφροπόδα-
ρος, ἀνάφτερος, ἀνεμοκυκλοπόδης, ἀνε-
μοσουρεϊασμένος (βλ. εἰς λ. ἀνεμοσουρεϊά-
ζω), ἀνοιχτοπάτης, ἄξιος 4, γοργόγο-
ρατος, γοργοπόδης, γρήγορος, λαγοπά-
της, σβέλτος, φτεροπόδαρος, φτερο-
πόδης, ἀντίθ. ἀγάληος, ἀναργος, ἀράθυ-

